

ข้อ 7 ข้อพิพาททางกฎหมาย

7 ข้อพิพาททางกฎหมาย

ณ วันที่ 31 มีนาคม 2550 บริษัทและบริษัทย่อยของบริษัทเป็นคู่ความหรือคู่กรณีในคดีหรือข้อพิพาทที่ยังไม่สิ้นสุดมีรายละเอียดดังนี้

7.1 คดีหรือข้อพิพาทที่ยังไม่สิ้นสุดโดยเป็นคดีที่มีทุนทรัพย์เกินกว่าร้อยละ 5 ของส่วนผู้ถือหุ้นของบริษัท

- ไม่มี -

7.2 คดีหรือข้อพิพาทที่ยังไม่สิ้นสุด โดยเป็นคดีที่มีทุนทรัพย์ไม่เกินกว่าร้อยละ 5 ของส่วนผู้ถือหุ้นของบริษัท แต่บริษัทเห็นควรแจ้งให้ผู้ลงทุนทราบ

ข้อพิพาทระหว่างบริษัทและดีพีซีเกี่ยวกับการผิมนัดชำระค่าตอบแทนการโอนสิทธิและหน้าที่ในการประกอบกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบ PCN 1800

ตามที่ดีพีซี บมจ. สามารถคอร์ปอเรชั่น และบริษัท ได้ร่วมกันเข้าทำสัญญาว่าด้วยการโอนสิทธิและหน้าที่การให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบ Personal Communication Network (PCN) ความถี่ 1800 เมกะเฮิรตซ์ ("PCN 1800" หรือระบบ GSM 1800) บางส่วนของบริษัทให้กับดีพีซี (Agreement to Unwind the Service Provider Agreement) เมื่อวันที่ 7 มกราคม 2540 และบันทึกแก้ไขเพิ่มเติมข้อกำหนดในสัญญาดังกล่าวจำนวน 2 ครั้ง เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2540 และวันที่ 9 ตุลาคม 2541 ตามลำดับ โดยมีสาระสำคัญของสัญญาว่า ดีพีซีตกลงจะชำระเงินให้แก่บริษัทเพื่อเป็นการตอบแทนการที่บริษัทได้โอนสิทธิและหน้าที่บางส่วนตามสัญญาร่วมการงานในการประกอบกิจการโทรศัพท์เคลื่อนที่ระบบ PCN 1800 ให้กับดีพีซี รวมถึงการให้ดีพีซีใช้สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์บางรายการ และตกลงให้ดีพีซีร่วมใช้โครงข่ายโทรคมนาคมของบริษัท โดยการชำระเงินทั้งหมดจะแบ่งชำระให้กับบริษัทเป็นงวด ๆ รวมทั้งหมด 8 งวด โดยเริ่มชำระงวดแรกในวันที่ 9 ตุลาคม 2541 และชำระงวดต่อไปทุก ๆ วันที่ 30 กันยายนของทุกปีจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น (งวดสุดท้ายถึงกำหนดชำระในวันที่ 30 กันยายน 2548)

ภายหลังการทำสัญญาและบันทึกแก้ไขเพิ่มเติมข้อกำหนดในสัญญาดังกล่าว ทางดีพีซีได้มีการชำระเงินค่าตอบแทนให้บริษัทเรื่อยมาจนกระทั่งงวดที่ 5 งวดที่ 6 งวดที่ 7 และงวดที่ 8 ทางดีพีซีได้ปฏิบัติผิดสัญญาและข้อตกลง โดยดีพีซีได้ผิมนัดชำระค่าตอบแทนค้างรับและดอกเบี้ยค้างรับที่ถึงกำหนดชำระระหว่างวันที่ 30 กันยายน 2545 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2548 ให้แก่บริษัทเป็นจำนวนรวม 122.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2546 และวันที่ 28 ตุลาคม 2546 บริษัทได้เสนอข้อพิพาทเกี่ยวกับการผิมนัดชำระค่าตอบแทนของดีพีซีที่ถึงกำหนดชำระเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2545 และวันที่ 30 กันยายน 2546 เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น 36.8 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (รวมทั้งดอกเบี้ยนับจากวันผิมนัดชำระจนถึงวันที่บริษัทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นจำนวน 1.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ) ให้แก่สถาบันอนุญาโตตุลาการเพื่อระงับข้อพิพาทดังกล่าว และเรียกร้องให้ดีพีซีชำระค่าตอบแทนค้างรับและดอกเบี้ยค้างรับที่ถึงกำหนดชำระดังกล่าวพร้อมด้วยดอกเบี้ยนับแต่วันผิมนัดชำระจนถึงวันที่บริษัทได้รับการชำระค่าตอบแทนจากดีพีซี นอกจากนี้ เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2548 และวันที่ 6 ตุลาคม 2548 บริษัทได้ทำหนังสือทวงถามให้ดีพีซีชำระค่าตอบแทนที่ถึงกำหนดชำระเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2547 และวันที่ 30 กันยายน 2548 เป็นจำนวน 87.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งบริษัทได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่อสถาบันอนุญาโตตุลาการเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2549 เป็นการเพิ่มเติมเรียกร้องแล้ว ขณะนี้ข้อพิพาททั้งหมดอยู่ระหว่างการดำเนินการภายใต้กระบวนการทางอนุญาโตตุลาการ และบริษัทเชื่อว่าคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อฐานะทางการเงินของบริษัท

7.3 ข้อพิพาทที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

ในอดีต ที่โอทีกำหนดให้บริษัทต้องชำระค่าเชื่อมโยงโครงข่าย (Access Charge) ในอัตราคงที่ต่อเลขหมายสำหรับลูกค้าในระบบรายเดือนและอัตราร้อยละของราคาค่าหน้าบัตรสำหรับลูกค้าในระบบเติมเงิน อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมระหว่างผู้ประกอบการรวมทั้งบริษัทอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของ พรบ. การประกอบกิจการโทรคมนาคม และประกาศ กทช. ว่าด้วยการใช้และเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม ซึ่งกำหนดให้การเรียกเก็บค่าตอบแทนการใช้

ข้อ 7 ข้อพิพาททางกฎหมาย

หรือเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมต้องเป็นไปอย่างเป็นธรรม สะท้อนถึงต้นทุน และไม่เลือกปฏิบัติในระหว่างผู้รับใบอนุญาตที่ขอเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม ดังนั้น ในวันที่ 17 พฤศจิกายน 2549 บริษัทจึงได้มีหนังสือแจ้งให้ทีโอทีและ กสท. ทราบว่าในระหว่างที่บริษัทและทีโอทียังไม่เข้าทำสัญญาเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมตาม พรบ. การประกอบกิจการโทรคมนาคม และประกาศ กทช. ว่าด้วยการใช้และการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม บริษัทจะชำระค่าธรรมเนียมเชื่อมต่อโครงข่าย (Access Charge) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และในอัตราที่สอดคล้องกับที่กฎหมายกำหนดแทนการชำระในอัตราตามที่กำหนดไว้ในข้อตกลงเดิมว่าด้วยการชำระค่าเชื่อมต่อโครงข่าย (Access Charge)

อย่างไรก็ตาม เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2549 บริษัทได้รับหนังสือแจ้งจากทีโอทีว่าบริษัทไม่มีสิทธิเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมกับทีโอที เนื่องจากบริษัทมิได้เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคมจาก กทช. และมีได้มีโครงข่ายโทรคมนาคมเป็นของตนเอง และข้อตกลงเดิมว่าด้วยการชำระค่าเชื่อมต่อโครงข่าย (Access Charge) มิได้ขัดต่อกฎหมายแต่อย่างใด ดังนั้น การเก็บค่าตอบแทนและวิธีการจัดเก็บค่าเชื่อมต่อโครงข่าย (Access Charge) จึงต้องเป็นไปตามข้อตกลงเดิม

ทีโอทีได้อ้างเหตุที่บริษัทไม่ชำระค่าตอบแทนการให้บริการในอัตราที่กำหนดไว้ตามข้อตกลงเดิม (Access Charge) มาเป็นเหตุเพื่อปฏิเสธไม่ทำให้เลขหมายโทรคมนาคมใหม่ที่บริษัทได้รับจัดสรรจาก กทช. สามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้โดยสมบูรณ์ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2550 ให้ทีโอทีดำเนินการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคมให้แก่บริษัทที่ได้รับการจัดสรรเลขหมายใหม่ โดยศาลเห็นว่าทีโอทีไม่มีสิทธิอ้างเหตุไม่ชำระค่าตอบแทนการให้บริการในอัตราที่กำหนดไว้ตามข้อตกลงเดิม (Access Charge) มาเป็นเหตุเพื่อปฏิเสธการเชื่อมต่อโครงข่ายโทรคมนาคม โดยทีโอทีควรจะไปใช้สิทธิเรียกร้องต่อบริษัทตามข้อตกลงว่าด้วยการชำระค่าเชื่อมต่อโครงข่าย (Access Charge) ต่างหาก

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่า ทีโอที ได้โต้แย้งว่าบริษัทยังคงมีหน้าที่ต้องชำระค่าตอบแทนการเชื่อมต่อโครงข่าย (Access Charge) ในอัตราเดิมที่กำหนดไว้ในข้อตกลงเรื่อง Access Charge และต่อมาปฏิเสธไม่รับชำระค่าตอบแทนการเชื่อมต่อโครงข่าย (Access Charge) ที่บริษัทคิดคำนวณตามหลักเกณฑ์และในอัตราที่สอดคล้องกับที่กฎหมายกำหนด แต่จนถึงปัจจุบันทีโอทีและ กสท. (ในฐานะคู่สัญญาภายใต้ข้อตกลงเรื่อง Access Charge) ยังมิได้ใช้สิทธิโต้แย้งทางศาลว่าการที่บริษัทยืนยันจะชำระค่าตอบแทนการให้บริการในอัตราที่กำหนดไว้ตามข้อตกลงเดิม (Access Charge) โดยใช้วิธีการคำนวณตามหลักเกณฑ์และอัตราที่สอดคล้องกับที่กฎหมายกำหนดเป็นการไม่ถูกต้องแต่อย่างใด (โปรดพิจารณารายละเอียดเพิ่มเติมในส่วนที่ 2 ข้อ 1.2.1 - ความไม่แน่นอนของการเกิดข้อพิพาทในเรื่องการชำระค่าเชื่อมต่อโครงข่าย (Access Charge))

นอกจากนี้ บริษัทยังมีข้อพิพาทอื่นซึ่งได้เปิดเผยไว้แล้วในหมายเหตุประกอบงบการเงินสิ้นสุด ณ วันที่ 31 มีนาคม 2550